

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Tούτος δέ το παρόν ήταν άποκλεισμένο, πεινούσε, ψυχορράγοντας. Τὰ σπουδγίτια ἔχαν ἐγκαταλείψει ταῖς στέγαις τῶν σπιτῶν, είλαν φύγει ἀτ' αὐτά, ἀπ' τὴ πολιορκημένη πόλι. Μέσα ή δυστυχία κι' ἀπ' ἔξω οἱ Γερμανοί!...

Οἱ δύναμις, οἱ Μορισοὶ καὶ οἱ Σωβάται, καθώς συνηντήθησαν ἔξαφνα στὸ δρόμο, ἔκειναν ἐμβρόντητοι ἐκ τῆς εὐχαρίστου ἑκπλήξεως, ὑπέροχον ἄπο τόσα εἴη χωρισμοῦ, ἀπό τόσας διασκεδάσεις διακοπείας. Εσφιξαν τὰ χέρια των, συγκινημένοι ἐκ τοῦ ὅτι συνηντήθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ τοσον διαφορετικάς περιστάσεις. Εθυμήθησαν ταῖς ὥραις ἔξεινας. Κυριακαῖς, κατὰ τὰς ὁποίας τακτικά ἀλλοτε ἐπήγιαν καὶ περνοῦσαν δὲλα τὰ ἀτομεστήματα ψηφεύοντες στὸ ποταμὸν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλην. Αφοῦ περιπάτησαν, ωμῇσαν, ἑκεάσθηκαν σ' ἓν δύο παντοπλεῖα, οἱ Σωβάται ἔστρεψαν τὴν ἰδέαν νὰ ἐπαναλάβουν καὶ πάλιν τὴν παλῆν τους διασκέδασην, τοῦ φαρέμπατος.

— Καὶ οἱ Γερμανοί; εἰπε οἱ Μορισοί.

— Δὲν ἔχουν φτάσει ἀκόμα ἔως τὰ μέρη τοῦ ποταμοῦ. Τὰ μέρη αὗτά τὰ κατέχουν ἀλλοι αἱ Γαλλικαὶ προφυλακαί. Γνωρίζω τὸ συνταγματάρχη Δημηουλέν καὶ θὰ μᾶς ἀφίσῃ νὰ περάσουμε, ἔχηγησεν οἱ Σωβάται.

Οἱ Μορισοὶ ἔδειχθη. Καὶ μετά μιὰν ὡρα, κραυτήντας τὰ καλάμια των, τὰ δολώματα καὶ τὰ ἀγκάστρια, ἐβάθιζαν καὶ οἱ δυο πρὸς τὴν ἔπαυλην τοῦ συνταγματάρχου. Τὸν βροχαν, ἐφωδιάσθησαν μὲν ἀδείοις, ἐπέρασαν τὰς προφυλακάς καὶ εἰδέθηκαν στὴν ἀγρη τῶν μικρῶν ἀμπελώνων τὸν κατερχομένων μέροι τοῦ Σηκουάνα.

Ἀπέναντα τὸ χωρίον Ἐράστειτε ἐφαίνετο νεκρόν.

Αἱ κορυφαὶ τοῦ Δοργεμόν καὶ τοῦ Σανούνα ἐδέσποζαν τῆς ἔσημωμένης πεδιάδος. Ἐκεῖ πάνω εἶναι οἱ Πρώσοι, ψιθυρίζοντες ὁ Σωβάται δ. ἔγκοντας τὸ δάκτυλο. Καὶ συγχρόνως μιὰ ἀνησυχία ἔκαψε τοὺς δύο φίλους ν' ἀνατριχύσουν πρὸ τοῦ ἔργημον ἐκείνους...

«Οἱ Πρώσοι;» Ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαν δεῖ, ἀλλὰ τοὺς ἡγιάνοντα ἔκει ἀπὸ μηρών, γύρω τῶν Παρισίων, καταστρέφοντας τὴν Γαλλίαν, διαπάντοντας, σφάγοντας, στρεοῦντας τὸν λαὸν τροφίμων. Ἀπόρατοις καὶ παντοδύναμοις.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπορχύθησαν σκυμμένοι ἀνάμεσος σ' ἀμπέλια, βαδίζοντας πρὸς τὴν ὅχθην, ὅπου, μόλις ἐφτασαν, σὲ κάτι καλαμές, ἐκνύταξαν ἀνήσυχοι γύρω τους μήπως τυχὸν ἔγιναν ἀντιληπτοί, μήπως τοὺς παρακολούνθων ἢ τοὺς κατασκοπεύοντας, κι' ἐπειτα, βεβαιωθέντες πώς ἥστατοι καὶ ἀπαρατίθητοι, ἐκάθισαν καὶ ἀρχίσαν νὰ φαρεύονται.

Οἱ Σωβάταις ἔπιασε τὸν πρῶτο κωβιό, οἱ Μορισοὶ τὸν δεύτερο καὶ ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ ἐσήκωνται ταῖς καλαμίδεσ τοὺς μὲν ἔνα φαράσιο σπαρτοφίστο στ' ἀγκάστρι. Τὸ ἔχωνταν σὲ μιὰ δικτυωτὴ σακούλα καὶ ἐξακολούθουσαν τὸ φάρεμό τους...

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἶχαν ἀφοσιωθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἡσηκή διασκέδασι, ὅπας ἔξαφνα σὰν νὰ ἔργανε κάτιον ἀπὸ τὴν γῆν, ἐδόντος τὸ ἐδαφός. Συγχρόνως τὸ ἔχθρικό κανονὶ ἀρχίσει νὰ βροτοῦ ἀπὸ τὰς κοφυράς. Οἱ Μορισοὶ ἵστρεψε τὴν κεφαλήν. Οἱ Σωβάταις ἐπίσης, καὶ ἀνατινάχητην ἀπὸ τούρμα, παραστηρήσαντες διὰ τὸ ἡγοντοῦ ἀνθρώπων πρὸς τὸ μέρος των. Σὲ λίγο εἰδάν νὰ σταθοῦν κοντά τους τέσσερας ὄντοι μὲν ἀνδρες, ὀπλισμένοι, μὲ μαχαίρας γενειάδες. Τὰ καλάμια ἔστρεψαν ἀπὸ τὰ χέρια τους Θέλησαν ν' ἀπομαρτυρηθοῦν. Νά ξεφύγουν. Μά σὲ διάστημα ὀλίγων λεπτῶν συνελέπθησαν, ἐδέθηκαν καὶ ἀπίγκησαν ἐκείνους, ωριμέντες μέσος σὲ μιὰ βάρκα.

Πίσω ἀπ' τὸ μικρὸ στιτάκι ποὺ ἤταν ἀλλοτε ἔξοχο πανδοχεῖο, καὶ ὁ δυό φίλοι οἱ ἔνομέζαν ἐφημωμένοι πλέον, παρετίρησαν τῷρα καμιμία εἰκόσιοι γεμανούσ στρατιώτας.

Ἐνας γίγας μαλλιαρός, ποὺ ἔκάπνιζε καθησμένος καβαλλική υπάτη σὲ μιὰ καρέκλα, τοὺς ρώτησε εἰς λαμπράν γαλλική γλώσσαν :

— Λοιποὶ Κύριοι, πώς πήγε τὸ φάρεμό;

Ἐνας στρατιώτης ἔστρωσε στὸ χρόνος μπρὸς στὸν ἀξιωματικὸν αὐτὸν τὴν δικτυωτὴ σακούλα τῶν δύο φίλων μὲ τὰ ψώρια. Οἱ Πρώσοις χαρογέλασε καὶ τοὺς ἴπε :

— Καθὼς βλέπε τὸ φόρεμά δὲν πήγε ἀσχημά! Αλλὰ δὲν πρόσκειται περὶ αὐτοῦ τῷρα. Κατὶ ἀλλο μ' ἐνδιαφέρει. Ακούστε με καὶ μὲ ταραχήτες : Γιὰ μένα εἰσθε δύο κατάσκοποι, που σᾶς ἔστειλαν γιὰ νὰ μᾶς κατασκοπεύετε. Λοιπὸν σὲ συνέλαβα καὶ θὰ τουφεκισθῆτε. Εκάνατε δῆθην, πῶς φαρεύετε αἱ; Λοιπὸν ποὺ ποὺ ἀσχημά ἔκανατε. Αὐτὰ έχει ὁ πόλεμος.

— Αλλ' ἐν τούτοις, ωροῦ ἐβγήκατε ἔξω ἀπὸ τὰς προφυλακάς σας, θὰ ξέρετε βέβαια τὸ ζωνθημα γιὰ νὰ επιστρέψετε. Δόσετε μας λοιπὸν αὐτὸ τὸ σύνθημα

καὶ θὰ σᾶς δοθῆχάρις...

Οἱ δύο φίλοι, ταραγμένοι, γλωμοί, ὁ ἔνας κοντά στὸν ἄλλο, μὲ τὰ χέρια τρέμοντα, σιωπούσαν. Οἱ ἀξιωματικὸς τοὺς ξανάτη :

— Κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Θὰ ξαναγυρίσετε ἔστι στάσια σας. Λοιπὸν ἐμπόδιο. Αν ἀρνηθῆτε θὰ φονευθῆτε καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα ! Διαλέξετε...

Ἐπειδὴν ἐμεναν ἀκόμη βυθοῖ, ἀμύλητοι, ἀκίνητοι. Τὰ τηλεβόλα βροντούσαν διαρκῶς. Τότε ὁ Γερμανὸς ἀπελπισθεὶς μαζὶ τοὺς ἔδωκε μία δια. αγή γερωνίστησι στοὺς στρατιῶτες τοὺς. Επειτα ἐπῆρε τὴν καρέκλα του καὶ ἐτίγηκε π' ἔκανθισε μαρζύτερα. Αμέσως δώδεκας ἥδην καὶ παρετάχθησαν εἰς ἀπόστοιν τὸν 20 βρυμάτων ἀπέναντι τῶν δύο αἰγαλατών γιὰ τὸ πόδι τους πόδι . Οἱ ἀξιωματικὸς τοὺς ἔστρεψε...

— Ξέτη διορίαν ἐνός λεπτοῦ τῆς ὥρας. Θὰ μιλήστε;

— Η αὐτὴ οιοτέ...

Τότε ὁ ἀξιωματικὸς ἐσηκωθῆται καὶ ἔκαψε στοὺς στρατιῶτας τὴν γένεσιν την προστάσιαν τὰ ὄπλα των. Οἱ δύο ὄπλοις κατωχοὶ, ἀλλὰ σταθεροὶ, ἐκυπάρισθησαν μὲ μάτια βουρκωμένα καὶ ἔστρεψαν γιὰ τελευταία φορά τὰ χέρια τους, τρέμοντες σύσσωμοι. Οἱ ἀξιωματικὸς ἔστρεψε:

— Πῦρ...

Δώδεκα πυροβολίσμοι ἀντίγησαν μὲ μιᾶς.

Οἱ Σωβάταις ἔστεσε μπροστήματα στὴ γῆ, βαρειά, βορειά. Οἱ Μορισοὶ ὑψηλότερος αὐτοῦ, ἐκλινόντης μιὰ στιγμή, συνεστράφη καὶ ἔπεισε ἀνάσκεψην ἐπάνω στὸ πόδι του, ἐνῷ κοχλασιστὸ τὸ αἷμα ἀνέβλινε στ' ταῖς πληγαῖς τους!

Οἱ Γερμανοὶ προσέρχονται, ἐνῷ δύο πλευραῖς τοῦ φίλου του, ἐνῷ κοχλασιστὸ τὸ αἷμα ἀνέβλινε στὴ γῆ, καὶ τὸ λιόντιον ἐπανῆρον βαστάζονται σχοινιά καὶ ὄγκολιθους, τὸν δύο νεκρούς. Επειτα τὸν ἐφερονταις δύο τοῦ πόδας τῶν δύο τοῦ καρεκλοῦ τοῦ ποταμοῦ, τοὺς ἐτάλαντες σύρονται τὸν δύο τοῦ φορέων καὶ τοὺς νέας διαταγάς.

Οἱ Σωβάταις προσέρχονται, καὶ τὸ λιόντιον ἐπανῆρον βαστάζονται σχοινιά καὶ ὄγκολιθους, τὸν δύο διποίους ἐδεσαν στερεά τὸν πόδας τῶν δύο νεκρούς. Επειτα τὸν ἐφερονταις δύο τοῦ φορέων καὶ τοὺς νέας διαταγάς τον. Τὸν δέρονται στὸ πάδα τοῦ φορέων καὶ τοὺς νέας διαταγάς τον. Τὸ νερό ἀνεπιδημην, ἀφοισεν, ἐσφριτιδόμητη, τοὺς κατέπειτε. Ύστεροι ησυχασεν, ἐνῷ ἔνα πλήνος μικρὰ κύματα ἔφθαναν ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς καταβυθίσεως μέχρι τῶν ὁγκῶν. Οὐλίγον αἷμα φάνησε στὴ κορυφὴ τοῦ νεροῦ.

Οἱ ἀξιωματικὸς, πάντας τοτε γαλήνιος, εἶπε :

— Τώρα εἰναι η σειρά τῶν φαροίν. Νά μοῦ τὰ τηγανίστες ἀμέσως καὶ νά πάγη ἀπὸ σᾶς νά μοῦ φέρῃ κρασί...

Καὶ ἔχηγολούθησε νὰ καπνίζῃ...

ΓΚΥ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

«Η διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου», ἐκτὸς τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, τὸ δόπιον ἔδοσεν εἰς τὸ κοντόν, τέλειον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, μὴ φεισθεῖσα πόδας τῶν καπούν καὶ ἔζοδων, προσείται νὰ προσφέρει δύο τοῦ εἰδότος τον. Θ' ἀρχίσῃ δηλαδή καταρτίζουσα *«Βιβλιοθήκην* τοῦ «Μπουκέτου» διὰ μηριαίων ἔδοσεων, ἐκλέγουσα, πρὸς τοῦ τόπου τὰ αἰσθατὰ τῶν ἔχοντας σειράν τέλετῶν ἀναγνωσμάτων, μοναδικῶν εἰς τὸν λαόν καὶ ἔργων εἰδούς τοῦ εἰδότος τον. Θ' ἀρχίσῃ δηλαδή καταρτίζουσα *«Βιβλιοθήκην* τοῦ «Μπουκέτου», διὰ μηριαίων ἔδοσεων, ἐκλέγουσα, πρὸς τοῦ τόπου τὰ αἰσθατὰ τῶν γνωστοτέρων ἔξινων καὶ Ελλήνων συγγραφέων. Οὗτον θὰ ἐκδίδεται εἰς τὸν τόμον τὸν μῆνα, περιλαμβάνων ἐν αὐτοτελές μυθιστόρημα, ἐκλεκτὸν καὶ ἀξιανάγνωστον.

Οἱ αναγνώσται μας, οἱ ἐπιτιμησίες ν' ἀποκτήσουσαν τὰ ἔργα τοῦ *«Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου»*. δύνανται νὰ ἔγγραφουσιν δέοντας τὸν δραχμαῖς δί' ἐποτέλε. λωνταντες εἰς τὰ γαρυπάται μας. Τοιουτοτρόποις θ' ἀποκτήσετε δόλιον, πλήγη τοις *«Μπουκέτου»* καὶ μίαν σειράν δαμασιών τρογών, καταρτίζονται ἐξελεπτή βιβλιοθήκην. Τὸ πρῶτον ἔργον θὰ ἔχει δόθηκη τὸν Ιουλίον. Ετοι μὲ 60' μόνον δραχμαῖς δύνανται νὰ ἔγγραφήστε συνδρομηταί μέχρι τέλους τοῦ ἔπους.

«Η εὐκαρία εἰναι μοναδική. Απὸ τὸ πρῶτον ἔργον που θὰ ἔννοιστε τεί θά είναι καὶ τὰ ἄλλα. Σπεύστετο λοιπὸν νὰ ἔγγραφητε, διότι δὲν θὰ έχεισθησαν ἀντί την περισσότερα, ιούν ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ